

dets produktion totalt i stå til skade for alle, er der lidt at tabe og meget at vinde, hvis håbet virkeliggøres om, at forslagernes vedtagelse vil bremse den hastige afgrundsart, som er indebyrden af flertallets politik. Denne har nu været så længe, at fremtids-pessimisme er fremherskende. Derfor skal der nu langt stærkere afskrivningslettelse til end for eksempel i 1957 for at fremkalde øgede erhvervsinvesteringer. Investeringernes iværksættelse beror jo først og fremmest på forventningerne til udviklingen på noget længere sigt.

Nu om dage taler bl.a. de nævnte forhold for at tillade straks-afskrivninger af alle driftsmidler i det omfang, den skattepligtige måtte ønske det.

En sådan fri afskrivningsadgang vil ikke blot simplificere lovgivning og administration, men vil også tilskynde til og muliggøre investeringer i langt videre omfang end under bundne afskrivningssystemer.

Alle løse-afskrivningsregler kunne derfor afløses af den enkelte regel: »Erhvervssummen for et driftsmiddel fradrages efter den skattepligtiges eget valg over anskaffelsesåret og/eller følgende år.«

En sådan regel vil næppe provenumæssigt behøve at blive særlig dyr, hvis den suppleres med beskatning af genvundne afskrivninger.

Da der imidlertid endnu ikke er større forståelse for at gå så nytænkende til værks, har fremskridtspartiet indskrænket sig til at udforme sine ændringsforslag inden for mere traditionelle baner.

Trøsten er så, at skatteministerens forslag er udformet så indviklet og klodset, at der efter dets vedtagelse ikke er nogen som helst tvivl om, at der fra det praktiske liv vil komme mange krav om ændringer, sådan at folketinget efter en kort periode givetvis skal til igen at ændre på afskrivningslovens fundamentale principper. Og når dette er forudsigt, er det ligesom lidt lettere at bære, at de helt rigtige ændringsforslag ikke kan gennemføres i det folketing, som udgik af valget den 8. december 1981.

Men alligevel er det beklageligt, at der skal gennemføres en afskrivningsreform, der – modsat 1957-reformen – ikke giver virksomhederne tillidsfuldhed og ro til langtidsinvesteringsplanlægning.

Hvad specielt angår ministerens ændringsforslag til § 1, nr. 3 og 5, om sjettedelsfra-

drag i anskaffelsessummer det første år og derefter sjettedelstillæg de senere år, betyder det jo reelt, at erhvervslivet fortsat kan bruge den tilvante 30 pct. sats, men at der dog indføres én ny undtagelse herfra, nemlig anskaffelsesåret. Denne undtagelse bekæmper fremskridtspartiet ved at stemme imod de nævnte sjettedels-manipulationer. Hovedbegrundelserne herfor er:

- a. Det er vigtigt med store afskrivninger netop i anskaffelsesåret. Dels for at lette likviditetsmæssige vanskeligheder med at betale købsprisen. Og dels fordi den skattemæssige tilskyndelse til at investere særligt er knyttet til, hvor stor en skattelettelse der opnås i første omgang.
- b. Skattelovgivningen indeholder så umådeligt mange komplikationer og særregler og undtagelser, at man skal være overmåde forsigtig med at belemre den med yderligere regler af denne kaliber, såfremt der ikke er meget stærke begrundelser herfor. Og i det foreliggende tilfælde, hvor der alene er tale om at flytte et fradragsbeløb nogle år frem i tiden, foreligger sådanne stærke begrundelser ikke.

Et femte mindretal (det radikale venstres medlem af udvalget) indstiller lovforslaget til *vedtagelse* med de af mindretallet stillede og tiltrådte ændringsforslag.

Ændringsforslag

Til § 1

Af et *mindretal* (Hagen Hagensen (KF), Gammelgaard (KF), Anders Andersen (V), Anders Poulsen (V), Glistrup (FP), Emmert Andersen (CD), Bollmann (CD) og Arne Bjerregaard (KrF)):

1) I den under nr. 2 foreslåede affattelse af § 2, stk. 3, indsættes i 1. pkt. efter »i indkomstårets løb« ordene: »og med tillæg af anskaffelsessummen for driftsmidler, der er anskaffet i indkomstårets løb«.

(Vedtages ændringsforslaget, vil forslag om nødvendige konsekvensændringer blive fremsat).

Af *ministeren for skatter og afgifter*, tiltrådt af *udvalget*: